

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

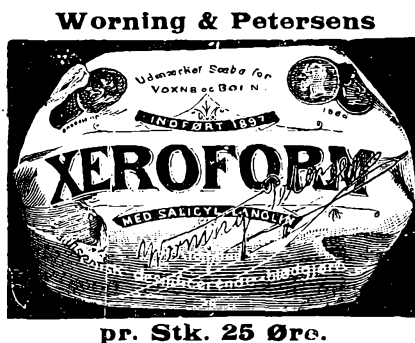
ORDET

FRIT

No. 9.

NYTAAR

1914.

NYTAAR.

1STE JANUAR 1914. — Et nyt Aar tager sin Begyndelse. Man bremses for fuld Kraft for at standse, besinde sig og tænke sig rigtigt om.

Mangfoldige Mennesker bremses dog slet ikke, maaske fordi de har indset det haabløse eller frugtesløse i at tænke sig om eller fordi de ikke vil tænke sig om, de kører videre: de har glædet sig ved den Samling Fridage, der falder af ved Aarets Slutning og ved det nyes Begyndelse; de ved, at »der er Sjøv i Gaden« Nytaarsaften, det er de med til, de ønsker hinanden glædeligt Nytaar — maaske endog med et lille alvorligt Blink i Øjet for derved at betegne, hvor betydningsfuld Stunden er, — og kører saa videre, med godt Mod maaske, tilfredse maaske, glade maaske, men kun med Blikket paa Nutiden, Fremtiden og — det foregaaende Aars pekuniære Udbytte.

Men »man« bremses altsaa, og lad

os sige, det lykkes *nogle* at standse. Lykkes det, vil det dog være med den samme Ulyst i sig til at standse og Trang til at komme af Sted, som en Hest, der ved, det bærer hjemad, altid har i Benene, hver Gang man holder den an. *Nogle* er altsaa standset, tørrer Sveden af og tænker sig om.

Det er »Status«, det drejer sig om. Man maa dog vide, hvordan Samvittigheden er ved det nye Aars Begyndelse. Nu er der det kedelige ved det (eller det gode ved det!), at man ikke har nogen Hovedbog, og at denne, hvis man havde en, ikke vilde være indregistreret. Thi Hukommelsen erstatter nemlig meget daarligt en Hovedbog, da det er Samvittigheden, den skal staa til Regnskab. Naa, man samler Hovedpunkterne, mere bliver det absolut ikke, naar man gaar et godt Stykke tilbage i det gamle Aar, man affinder sig med dem, saa godt man kan, og, hvad Julen ikke kan afbetale, det tager man med over i det nye Aar eller — man gør det straks færdig og »hviler i Naaden«, thi

Stort Udvalg af Sportsartikler, Skøjter, Slæder, Kjælker. P. Nellemann.

Veje billige Køkkenudstyrs- og Lampeforretning.

hvile maa vi stakkels Mennesker jo. Men Julen, den afbetaler virkelig megen Gæld. I Juletiden viser man da, at der virkelig er noget godt i os Mennesker. Ja, vi giver Afkald paa materielle Værdier, som vi ellers aldrig vilde have givet fra os, vi vil ikke have, at nogen skal sulte, ingen maa lide Nød i Julen. Kærligheden til voksne og Børn vokser i Juletiden, som blev den drevet op i Drivhus. Den altomfattende Kærlighed fylder os, een Gang om Aaret besøger Herren sit Folk. Jo, det er sandt, i Julen viser vi virkelig, at der er noget godt i os Mennesker, een Gang om Aaret staar Menneskene som Mennesker, og Menneskeheden som noget ophøjet, een Gang om Aaret. Og Glansen breder sig fra Julen. Naadeslyset er Redningen, det hjælper os ved Regnskabsaarets Slutning. — — —

Som en Skæbnens Ironi falder Nytaarsopgørelsen lige efter Julen. — — Men Læsset er borte, Bremsen slaaet fra, og man kører videre — i Tillid.

GLÆDELIGT NYTAAR!

—rs.

Sonet.

Mod Strandens Klipper søndres Havets
 Bølger,
 højt, blinkende i Solen danser Skummet,
 og aldrig er det Brus i Nat forstummet,
 — en Bølge knuses — strafs en anden følger.

Utalte Skarer sig i Disen dølgjer,
 utalte Skarer stænkede bort i Rummet;
 der kommer de, mulmsvøbt, jeg hører
 Brummet;
 i Morgen er det andre, nye Bølger.

Du Jordens Slægt! paa Evighedens Vand,
 paa Dybder uden Bund du fremad ripper;
 du er en Krusning kun paa Verdenshavet.

Du steg en Gang fra Morgenrødens Lande,
 engang saa knuses du mod Strandens
 Klipper
 — og strafs har nye Bølger dig begravet.

Hestefoden.

En mystisk Fortælling.

Det var noget, enhver vidste, at Thyge Jensens store Gaard var flyttet fra Landsbyen langt ud paa Marken, fordi det spøjte i den uophørligt. Og Folk kendte for Resten ogsaa Grunden dertil — som de ganske vist ikke talte højt om. Det var vistnok den, at Thyges Sønner ikke skikkede sig ganske i Overensstemmelse med Egnens rene Sæd og Skik. De vilde nok gerne spille Kort, naar de var ene hjemme, og for Resten ogsaa nok have Lov til at nyde lidt Spiritus en Gang imellem. Dette med at spille Kort var nu noget, som blev anset for en Dødssynd der i Egnen, og Folk forstod da ogsaa saa godt, at Gaarden derfor blev hjemsøgt med Spøgeri og Trolddom.

Men det viste sig snart, at disse Folk ikke uden videre kunde flytte bort fra dette Uvæsen. Det fulgte med. Undertiden kunde man i Vinteraftenerne udefra se Lys i Karlekammeret; men gik man derind, saa var der hverken Folk eller Lys.

Eller lignende hændte.

Men værre var dét, der skete en Vinteraften inde i Folkestuen. Der sad to af Sønerne paa Gaarden, lange, knoklede Fyre, sammen med en lille, tynd, rød Karl, der var Slagter, og hvem man blandt andet dadlede paa Grund af den uforsvarlige Fart, han kørte med i sin lille Slagtervogn, der var forspændt med de magreste Heste.

De sad nu der ved Bordet, hvorpaa en Flaske og nogle Glas stod, i kvulmende Tobaksrøg, tavse og anspændte,

og haandterede Spillekortene med feberagtig Hurtighed. Kun af og til brødes Tavsheden ved en drøj Ed, naar en af dem maatte af med nogle Sølvmonter og skød dem hen over Bordet. Hver havde en lille Dynge af dem foran sig. Ellers hørtes kun Nævernes dumpe Slag i Bordet.

Spillet fortsattes uden Standsninger. Kun en Slurk af den klare Brændevin fik man Tid til at tage. Det skulde til for at holde Humøret oppe. Og jo mere de drak, jo hurtigere gik Spillet, mere og mere vildt. Den lille, røde, magre Slagter tabte Krone paa Krone. Jo mere ivrig blev han, men han vandt ikke derfor. Tvertimod.

Det blev Midnat. Nu formelig hvirvlede Kortene rundt over Bordet. De ænsede intet, Lampen oste, Tobaksrøgen lagde sig tungt over dem, et Brændevinsglas knustes, og et Kort faldt ned paa Gulvet, ind under Bordet.

Den lille Slagter bøjede sig ned og vilde tage det op. Gennem sine halvt lukkede Øjenlaag skulede han ind under Bordet og strakte Haanden ind efter Kortet. Og der laa det ogsaa med de røde Figurer paa, men paa Hjørnet af det, der saa han en stor Hestehov, der var fast trykket ned over det, og noget, der lignede Bagbenet af en Hest. Det Kort laa urokkelig fast. Da Slagteren blev det vær, da udstødte han to korte, stærkt betonedede Gisp. Han blev mørkerød i Ansigtet, og Sveden piblede frem gennem Huden, men lignede Blod. Han skælvede over hele Kroppen, saa Stolen rystede. Saa faldt hans Hænder slappe og dirrende ned. Han kunde nok ikke spille Kort mere den Nat. Hans Hænder var saamænd ikke stærke nok til at løfte et Kort.

Han kom ud og ravede nu over Gaarden. Han fik rystende over hele Kroppen sine magre Heste spændt for. Allevegne forekom det ham, at han saa den tunge Hestehov over det fedtede Spillekort.

Saa kørte han af Sted ud i Nattens Mørke i susende Fart for at komme bort fra det saa hurtigt som muligt.

Men de to lange, knoklede Gaardmandssønner vaklede omkring inde i den lave, tilrøgede Stue og saa blege

og raadville paa hinanden. Da Slagteren var kørt, samlede de stille Kortene sammen og puttede dem ind i Kakkelovnen. — — —

Men siden fortalte man, at Slagteren havde kørt begge sine Heste ihjel den Nat. — —

Rollen.

En liden Rolle ogsaa jeg mig fandt
i Livets bitre Spil — den var tilovers
blevet.

Jeg gjorde alt, som blev mig foreskrevet,
min Røst jeg tvang i Møll og i Diskant.

Og Tæppet gif. Det knap til Vejrs var
hevet,

før muntert støjende fra hver en Kant
de stormed ind, de lignede Trold og Fant
og larmede og sfreg rent overdrevet.

Tragedien blev mig en Farce lig,
der vrængtes frem med Grin og sære Skrig.
Det var et Spil, som mored Publikummet!

Det var et Spil af allerbedste Sort.
Men jeg blev led og sneg mig skamfuld
bort,
og i min Mund Replikken var forstummet.

Efter C. Günther ved 6. R.

„Den store Maanemand“.

„ . . . Der var tre Tusinde
Stadier fra Jorden til Maanen . . .
Lad det ikke undre dig, min Ven,
om min Tale synes dig at bevæge
sig i overjordiske og luftige Egne.
Thi jeg beregner netop for mig
selv den hele Vejlængde af en
Rejse, jeg nylig har foretaget.“

Lukians Himmelrejse.

Den engelske Romanforfatter H. G. Wells er kun lidet kendt i Danmark.

ORDET FRIT

udgaar 2 Gange maanedlig og
koster pr. Kvartal **65 Øre.** **
Enkelte Nr. a 15 Øre.

Abonnement tegnes hos *Caspar Andersen*, Dæmningen 40, og hos Bladets øvrige Abonnenttegnere. Artikler og lign. indsendes til *G. Koed*, „Vejlborg“, Vejle.

Tegn Abonnement!

De støtter derved en god Sag.

Og dog er han utvivlsomt en af Verdens største Fantasidigtere, der paa alle Omraader rager op over sine Frænder Jules Verne, Camille Flammarion, Conan Doyle o. s. v. Ingen naa'r ham, hvor det gælder Originalitet og bizarre Paafund. Han maler for os det Umulige og faar os til at tro derpaa. Han er det Uhyrliges Digter. Jorden er ham for lille til Skueplads for hans Ideer, i dristig Flugt bærer han os opad mellem Stjernerne. I »The First Men in the Moon« tager han os med paa en saadan »kosmisk Udflugt«. Vi besøger Maanen. Den er hul indvendig. Det har Menneskene, de Fjølser, aldrig tænkt sig. Den er en Slags Svamp, gennemhullet paa Kryds og Tværs af et Utal af Gange og Gallerier. Og i dens Hjerter ligger den store »Centralsø«, hvor Maanekulturen naar sit højeste. For Maanen er nemlig ikke en død Verden. Den er beboet af de mystiske Selenitter,*) en Slags Myrer i deres store Tue. Deres Samfund synes i mange Maader at være bedre end vort — men ak, de er kolde og logiske, mangler ganske alt, hvad vi kalder »Følelse«. Nedenstaaende gengives et Brudstykke af Fortællingen: Mennesket Cavor telegra-

ferer hjem til Jorden om sit Møde med „Den store Maanemand“, »der hersker og regerer over Maanen.«

Det maa bemærkes, at det er første Gang dette Stykke af Bogen oversættes til Dansk. Det er derfor en særlig Nydelse, der er forbeholdt Læserne af »Ordet frit«.

Vi lader Mr. Cavor tale:

» . . . Tænk Dem den største Sal, De nogensinde har set. Den henligger i et blaat Halvlys, hyllet i en graablaa Taage, gennembølget af metalfarvede eller blygraa Skabninger, saa vanvittigt forskelligartede, som jeg har beskrevet det. Tænk Dem nu, at denne Salen der i en aaben Buehvælving, bag hvilken skimtes en endnu større Sal og bag denne atter en, der er større end sin Forgænger osv. osv. Allertil sidst borte i Taageskyen løfter sig en Trappe, lig Ara Coelitrappen i Rom, og svinde ud af Syne. Højere og højere synes denne Trappe at løfte sig, idet man nærmer sig dens Fod. Men endelig kom jeg ind under en mægtig Buehvælving og saa det øverste af Trappen, og højt deroppe troned *Den store Maanemand*.

Han sad som i et Straalehav af blaaligtglødende Lys. Dette og Mørket rundt om gav ham Udseende af at svæve i det blaasorte, tomme Rum. Til at begynde med var han at se til som en selvlysende lille Sky. Hensunken i Grublerier sad han paa sin mørke Trone. Hans Hjernekasse maa have maalt mange Yards i Diameter. En Mængde blaa Søgelys sendte deres Straaler ud i Rummet bag fra Tronen, som han sad paa, og rundt om sig havde han en Glorie af Ild. Smaa og utydelige i denne dunkle Gløden saa's i hans Nærhed en Mængde Tjenere, hvis Hverv det var at støtte hans Legeme og holde det oppe, og i Tusmørket dernede stod

*) Af *Selené*, den græske Maanegudinde.

opstillede i en uhyre Halvkreds hans »intellektuelle« Undersætter, Kammersekretærer og Regnemestre og Forskere og øvrige Tjenerskab og alle de fornemme Insekter ved Maanehoffet. Endnu lavere Lakajer og Budsvende og saa hele Vejen ned ad Tronens utallige Trin Vogtere og Ordensbetjente og ved dens Fod, dunkelt skelnelige, en uhyre Mængde af Maanens lavere Rangspersoner, broget forskelligartede og svajende frem og tilbage. Der var Hoved ved Hoved, og tilsidst svandt de hen i det fuldstændige Mørke. Deres Fødder frembragte en uophørlig, skrabende Lyd mod Klippegrunden, Lemmerne bevægede sig med en raslende Brusen.

Idet jeg naaede den næstsidste Sal, hævede Musikken sine Toner og samlede sig i en ophøjet, pragtfuld Lyd, og Heroldernes Skrig døde bort. — —

Jeg naaede den sidste og største Sal. — — —

Processionen aabnede sig som en Vifte, Lakajerne og Vogterne gik til Højre og Venstre, og tre af Bærestolene med mig selv og Phi-oo og Tsi-puff styrede hen over et mørkt, skinnende Gulv, hen mod Kæmpetrappen. En mægtig, stødvis Mumlen begyndte og blandede sig med Musikken. De to Selenitter steg ned fra Bærestolene, men mig bød man blive siddende — jeg tænker som en særlig Æresbevisning. Musikken tav, men den mumlende Lyd ikke, og ved den samtidige Drejning af titusinde ærbødige Hoveder blev min Opmærksomhed rettet mod den højeste Aand, der svævede der oven over mig med Straaleglorie om sit Legeme.

Jeg saa ind i den dunkelt lysende Glød, og denne Overhjerne tog sig til at begynde med ud som en mørk, uformelig Blære, der fremviste en svag rullende Vriden af indre Bølgekonvulsjoner.

Da saa man med ét nede under Hjerne- massen og lige over Tronens Kant nogle bitte smaa Barneøjne stirre ud af den glødende Sky. Intet Ansigt, nej men Øjne, som var der intet uden dem. Straks kunde jeg ikke se andet end disse to smaa stirrende Øjne, og saa opdagede jeg det lille Dværglegeme med dets indskrumpede og hvide insektledede Lemmer. Øjnene stirrede ned paa mig med en forunderlig Styrke, og den lavre Del af den svulne Kugle var gennemfuret af Rynker. Haandføletraade af et kraftesløst Udseende holdt ham fast paa Tronen. — — —

Det var storslaaet. Det var ynkeligt. Man glemte Salen og Folkeskarerne.

Jeg steg op ad Trappen, Trin for Trin. Det var mig, som denne dunkelt glødende Hjernekasse deroppe bredte sig over mig og samlede alt i sig, saa man kun saa den. Jeg nærmede mig mere og mere. Kredsen af Tjenere og Hjælpere, som stod samlede om deres Herre, syntes at svinde ind til Intet og synke bort i Natten. Jeg saa, at Tjenere af et mørkt Udseende flittigt besprøjtede den store Hjerne med en kølende Vædske og strøg hen over den og holdt den oppe. Selv havde jeg grebet fat om min gyngende Bærestol og sad og stirrede paa Den store Maanemand ude af Stand til at vende Blikket bort. Og da jeg nu naaede en Af-sats, kun fjernet ca. ti Skridt fra den Højstes Sæde, hævede Musikken sig til en larmende Brusen og tav endelig — og der stod jeg ligesom nøgen i denne Umaadelighed under Den store Maanemands tavst forskende Blikke.

Han betragtede det første Menneske, han nogentid havde set . . .

Mine Øjne sænkede sig tilsidst fra hans Storhed til de hensvindende Skikkelser rundt om ham i den blaa Taage og derpaa ned ad Trappen til Selenit-

terne, der stod stille og ventede, sammenstuede i Tusindvis paa Pladsen nedenfor. Atter skød en urimelig Rædsel op i mig . . . og forsvandt.

Saa hilstes jeg. Jeg blev jeg hjulpet ud af min Bærestol og stod der forlegen og klodset, mens en Mængde underlige og uden Tvivl dybt symboliske Tegn udførtes for mig af to slanke Ceremonimestre, der agerede i den Højstes Sted. Den glimrende Forsamling af lærde Hoveder, som havde fulgt mig til vi kom til den sidste Sal, saa jeg nu to Trin over mig og til Venstre og Højre rede til at træde hjælpende til, naar den store Maanemand kaldte, og Phi-oos blege Hjerne fik sig anbragt mellem mig og Tronen, saa han let kunde meddele sig til os begge uden dog at vende Ryggen til hverken Den store Maanemand eller mig. Tsi-puff tog Stilling bag mig. Behændige Lakajer gled sidelæns hen imod mig med Ansigtet vendt mod Den Højeste. Jeg satte mig paa Tyrkervis, og Phi-oo og Tsi-puff knælede ogsaa ned. Der blev en Pause. De nærmere staaende af Hoffet sendte skiftevis deres Øjne fra mig til Den store Maanemand og tilbage igen, og en forventningsfuld Hvisken og Piben gled hen over de skjulte Masser dernede — og hørte op.

Den mumlende Lyd hørte op.

For første og sidste Gang i mit Liv var der stille i Maanen.

Jeg blev opmærksom paa en svag, hvæsende Lyd. Den store Maanemand talte til mig. Det lød, som naar man gnider med Fingeren mod en Rude.

Jeg betragtede ham en Stund opmærksomt og vendte saa Blikket mod den ivrigt lyttende Phi-oo. Mellem disse tynde Væsener følte jeg mig saa latterlig tyk og kødfuld og massiv; mit Hoved var kun Kæber og sort Haar. Mine Øjne løftede sig atter mod Den

store Maanemand. Han havde endt sin Tale; hans Oppassere havde travlt. Den skinnende Hud glimrede og dryppede af kølende Regnstænk.

Phi-oo grundede en Tid lang. Han raadførte sig med Tsi-puff. Saa begyndte han at frempibe sit let kendelige Engelsk — i Begyndelsen en Smule nervøs, saa han ikke var særlig let at forstaa.

»M'm — Den store Maanemand — vil gerne sige — gerne sige — han forstaa, at du er — m'm — Mænd — at du er en Mand fra den Planet Jorden. Han vil gerne sige, at han byder dig velkommen — velkommen — og ønsker at lære — lære, om jeg maa bruge det Ord — Tilstanden i din Verden og Grunden til, at du er kommen til denne.«

Han gjorde et Ophold. Jeg skulde lige til at svare, da han fortsatte. Han kom med nogle Bemærkninger, hvormed Hensigten ikke var ganske klar, skønt jeg er tilbøjelig til at tro, at de skulde være smigrende. Han fortalte mig, at Jorden var for Maanen, hvad Solen er for Jorden, og at Selenitterne var meget nysgerrige efter at faa noget at vide om Jorden og Menneskene. Og han fortalte, sikkert ogsaa for at smigre, hvor stor Jorden var i Forhold til Maanen, og hvordan Selenitterne stedse med undrende Blikke havde set paa vor Klode. Jeg stod en Stund med sænkede Øjne og bestemte mig saa til at svare, at Menneskene ogsaa havde grundet over, hvad Maanen vel kunde gemme, og dømt den en død Verden og kun haft ringe Anelse om en Pragt-udfoldelse som den jeg »i Dag« havde sét. Dette Svar behagede Den store Maanemand, og som Tegn paa Anerkendelse lod han sine lange blaa Straaler spille paa den mest sindsforvirrende Maad. Hen over den store Sal peb det og hviskede og raslede, da man

forstod, hvad jeg havde sagt. Han gik derpaa over til gennem Phi-oo at stille mig en Række Spørgsmaal, som var lettere at besvare.

Han forstod, sagde han, at vi levede paa Jordens Overflade, og at Luften og Havet befandt sig udvendig paa Kloden; ja, det sidste vidste han saamænd allerede fra sine Astronomer. Det vilde være ham meget kært at faa noget nærmere at vide, angaaende hvad han kaldte denne Tingenes besynderlige Tilstand; paa Grund af Jordens Tæthed havde man nemlig altid været tilbøjelig til at anse den for ubeboelig. Først maatte jeg fortælle ham, hvilke Temperatursvingninger vi jordiske Væsener var udsatte for, og han var stærkt interesseret i min Beskrivelse af Skyer og Regn. Her hjalp det til Forstaaelsen, at Maaneatmosfæren i de ydre Tunneler paa Natsiden ikke sjælden er meget taaget.

Han lod til at falde i Forundring over, at vi ikke fandt Sollyset for skarpt for Øjnene, og lyttede interesseret, da jeg

forsøgte at forklare, at Himlen var dæmpet til en blaalig Farve paa Grund af Luftens Straalebrydning, skønt jeg tvivler om, at han rigtig forstod dette. Jeg forklarede, hvordan Regnbuehinden i det menneskelige Øje kan sammentrække Pupillen og saaledes skærme den ømfindtlige indre Mekanisme for et for stærkt Sollys, og fik Lov til at nærme mig Hans Højhed til nogle faa Skridts Afstand, for at han kunde faa Løjlighed til at se denne Mekanisme. Dette førte til en Sammenligning mellem Maaneboernes Øje og det menneskelige. Det første er ikke blot overmaade følsomt over for den Slags Lys, vi Mennesker kan opfatte, men det kan ogsaa se Varme, og enhver Forskel i Temperatur inde i Maanen viser sig synligt for det. (Fortsættes.)

Abonnenter,

der endnu ikke har betalt for Decbr. Kvarter, bedes erlægge deres 65 Øre inden næste Nr. Fremkomst den 15. ds.

Juvelér.
Telefon 374.

G. GULDBRANDSEN,
KIRKEGADE 2.

Guldsmed.
Telefon 374.

GRUNDLAGT 1854.

Største Udvalg i Guld, Sølv og Electroplet.

Chocolade,

∞ Cigarer & Cigaretter. ∞

Største Udvalg.

P. Spangs Eftg.

A. Beecken, Telefon 716.
Kirkegade 2.

Elegant Udvalg i Parfumerier, Toiletartikler, Lædervarer.

Alt til laveste Priser.

Swett Marden: „Jeg vil fremad“ —

er i Løbet af 2 Maaneder trykt i

17 Oplag !! Pris indb. 3 Kr.

Faas i **C. Neumanns Boghandel.**

Nye Rygsække

er hjemkommen i

„**DET RØDE HUS**“

Se Skabet i Porten.

Biografteatret, Vejlborg Største og eleganteste Teater
for levende Billeder.

Køb Deres
 CYKLER
DÆK og SLANGER
 hos **Chr. Søndergaard.**
NB. Byens bedste Reparationsværksted.
 Vestergade 23. Telefon 369

**Carl Berg
& Søn,**
 Urmager og Optiker.
 Største Lager
 af alt til Optik
 hørende.

..... Skolebøger.
HVIDEHUS BOGLADE
JUL. JENSEN VEILE
 Skolemateriel.

MARIUS GEERTSEN
 er den billigste i Vejle.

Engelsk
 Hatte, Underbeklædning, Slips
 Manchetskjorter faas bedst og billigst hos
A. Christensen,
 „High class tailor“. Nørreport.

Herved anbefaler vi vore
Chokolader, Stænger og Konfekter

Altid frisklavet.
Søstrene Eeg, Nørrebrog. 10.

M. Knudsens
 Uldvareforretning.
 Nørregade 5. Telefon 167.
 Underbeklædning.

Fotografisk Specialhandel, Vejle.
 Jernbanep. **S. Jensen-Uhrback.** Telf. 858.

Stort Udvalg i nye og brugte Fotografiapp.
 samt alle Artikler for Fotografi. Alt Arbejde for
 Amatorer udføres. Reparationsværksted for alle
 Foto-Instrumenter. 22 Aars praktisk Erfaring.

Husk Bladets
Annoncerende!

J. Jensen-Bangs Telf.
Skolestøvler anbefales. 323.

Ib Møller, Kundstdrejeri og
 Paraplyforretning
 Nørregade. ☐ Telefon 35.
Paraplyer, Piber, Stokke
Lædervarer anbefales.

Flipper, Slips
 Hatte.
 Altid det
 nyeste hos **Joost.**

Undervisning i Violin og
 Bratch.
Elna Pearson,
 Nørrebrogade 29.

Originale Junghans
Kvalitets Vækkeure
JOHS. JASPER.

Køb Deres Blomster og Kranse hos
Jørgensen og Egly.
 Højeste Udmærkelse København 1912.
Torvegade 24. Telf. 825.